

BISERICA CREȘTINĂ APOSTOLICĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURA ESENȚIALĂ A EVANGHELIEI

În Simbolul credinței stabilit la Sinoadele I și II ecumenice și acceptat de toți creștinii, Bisericii i se acordă, pe lângă alte trei însușiri, și aceea de "apostolică". Iar în Noul Testament credincioșii în Hristos sînt numiți creștini (christiani). Acest nume și l-au dat prima dată credincioșii din Antiohia, îndată ce a ajuns propovăduirea credinței în Hristos prin Pavel și Varana acolo (Fapte, 11, 26). E un nume de laudă pe care îl folosește pentru ucenicii lui Hristos și Apostolul Petru (I Petru, 4, 16).

În Noul Testament se folosește și numele de "evangelist", dar nu pentru toți credincioșii în Hristos precum cel de "creștin", ci numai pentru unii care îndeplineau lucrarea de propovăduire (Fapte, 21, 8; II Tim., 4, 5), și nu se folosește excluzîndu-se numele de creștini, așa cum se exclude de către cei ce se numesc azi Evangheliști și cum se exclude de către aceștia și numele de membri ai Bisericii apostolice.

Noul Testament folosește numele de creștini pentru toți cei ce cred în Hristos, mărturisind prin aceasta pe Iisus ca Hristos sau ca Dumnezeu. De fapt noi nu ne împărtășim cu Evanghelia, ci cu Hristos. Evanghelia ne este de folos numai pentru că este învățătura lui Hristos. Hristos este Mîntuitorul, iar Evanghelia ne este de folos spre mîntuire numai pentru că ea este învățătura lui Hristos-Dumnezeu, sau numai pentru că Hristos-Dumnezeu lucrează în noi prin ea.

Iar în Simbolul credinței se cere creștinilor să creadă în Biserica apostolică și nu "evangelică", pentru că propovăduirea apostolilor nu ne-a mai rămas fixată în scris decît de la doi Apostoli și de la doi ucenici ai lor. Învățătura celorlalți zece apostoli și a tuturor ucenicilor lor unde este, dacă nu în ceea ce a primit oral Biserica de la ei, predînd generațiilor următoare ca Predanie apostolică? Cit de bogată trebuie să fi fost învățătura Sfințului Apostol Pavel, dacă numai în unele Epistole ce răspundeau unor întrebări mărunte, avem atîta învățatură? Și unde

este aceea propovăduire integrală a lui dacă nu în Predania orală păstrată de Biserica de la el? Oare nu lauda Pavel pe credincioșii săi din Corint spunîndu-le: "Fraților, vă laud că în toate vă aduceți aminte de mine și țineți predaniile pe care vi le-am dat" (I Cor. 11, 2)? Dar dacă îi lauda pe cei ce mențineau cele predate oral de el, oare nu-i mustră pe cei ce nu le respectau? Aceeași poruncă de a păstra cele auzite de la el oral o dă Sfințului Pavel și lui Timotei, asigurîndu-l că "cei ce fac aceasta, primesc pentru aceasta ajutorul de la Sfințului Duh" (II Tim. 2, 12, 14). Dimpotrivă, cei ce nu țin învățătura lui orală sînt socotiți ca "răzvrățiți, grăitori în deșert și înșelători" (Tit. 3, 10).

Să ținem deci bunavestirea întregă, precum ne-a fost predată de toți Apostolii, sau să rămînem membri ai Bisericii apostolice și creștini, reducînd-o numai la cele puține rămase în scris de la Apostoli? Și să ne numim creștini, crezînd că numai Hristos, crezut ca Dumnezeu, ne-a scăpat de moarte și ne este Mîntuitor cu adevărat. De ce să rămînem la Iehova, de vreme ce a venit în trup Fiul lui Dumnezeu? De ce să nu sărbătorim actul învierii lui Hristos, ca bază a învierii noastre și să rămînem la sărbătorirea Simbetei a unei bucurii pentru o lume căzută în păcat? De ce să nu precizăm că ne botezăm în Hristos și că fără învierea cu Hristos nu se mîntuiește nimeni, deci se pierd definitiv cei ce mor înainte de a primi unirea cu Hristos prin botez? De ce să nu primim din textele scrise ale Noului Testament că Hristos S-a născut din Fecioară și, deci, murind fără de păcat (Evr. 4, 15) a murit nu pentru Sine, ci ca să ne scape pe noi din păcat, iar dacă nu s-a născut din Fecioară a primit moartea pe cruce pentru sine, nu pentru noi?

Căci aceasta este învățătura esențială a Evangheliei.

Pr. prof. D. Stăniloae

GÎNDURI DESPRE FIREA ROMÂNEASCĂ

Buna cuviință, formă de noblețe

"Buna-cuviință", sau chiar "Cuvîința", așa cum o înțelege poporul nostru, este intraductibilă în altă limbă. Dar chiar nouă ne este indefinibilă. Ea seamănă cu "delicatese" franceză, dar are o spiritualitate altă de bogată, pe care nu o are aceea. Derivă de la latinul "convenientia", o atenție deosebită a celui ce o trăiește, la sine însuși, o grijă de a nu spune vreo vorbă, de a nu face vreun gest care să nu placă celorlalți și care să dezvăluie vreo mișcare dizgrațioasă de gînd, de simțire. "Convenientia" a devenit în "cuvîința" românească, dintr-o evitare de dezacord extern, o armonie interioară, dar în care e profund implicată atenția față de oameni. "Cuvîința" e un chip interior și exterior al omului, în care eticul se îmbină cu esteticul și grija de sine e unită cu atenția față de alții. Ea e opusă bădărâneli, grosolaniei, care e totuna cu tocirea sensibilității, cu instrăinarea de umanitatea proprie și de umanitatea altora.

Dacă "cuvîința" deschide perspectiva dimensiunii înfinitei nobleți a umanului, grosolanția acoperă umarul într-o ceață murdară. Umanul se descoperă în întîlnirea cea mai curată dintre unul și altul. Umanitatea proprie nu se descoperă în lumina descoperită a umanității altuia. Cu cît caut să mă văd și să mă impun altora mai exclusiv pe mine, cu atît mă acopăr și strîmb mai mult sinea fină

Preot DUMITRU STĂNILOAE

(Continuare în pag. 611-ă)